

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Njegove besede so prevzele Šavane z ogorčenjem. Njim, ki so že spet sanjari o popolni zmagi nad belci, je v bridkih besedah na dolgo razložil, da je zmaga nemogoča. Govoril je med drugim takole: »Mi smo samo še umremo. Pobili bomo žene in otroke in starce in potem še sami iskali smrti — v borbi s sovražniki našega naroda.« — To je Šavane zgrozilo in so umolknili. Toda Kornstalk je bil neizprosni. Ko niso sprejeli njegovih zahtev, je popadel svoj bojni bat in ga je z velikim zamahom vrgel v reko Scioto, rekoč: »Za vse čase se Kornstalk odreka vojni. Kornstalk sam se bo podal na pot, da izprosí mir.« — In pri tem je ostalo. Vzel je Šavanom upanje na zmago. V smrt niso hoteli. Torej je ostal samo še mir...

— In Kornstalk — tako je končal Simon Girty svoje pripovedovanje — vprašuje zdaj po meni, kdaj se prično mirovna pogajanja. Deset dni pozneje. Grof je sedel na svojem stolu pred kolibo, obkrožen od svojih in virginskih

častnikov. Na dvorišču je bilo živahno življenje in lord Denmor se je smehljaj. Da, bil je zadovoljen.

V nekaj minutah se bodo Kornstalk, Katahekasa in Bukongahelas poslednjič pojavili pred njim, da bodo pod mirovno pogodbo zabeležili znamenja svojih totemov. To je bilo truda! Najprej so Virginjci začeli razsajati, uprli so se, ko so čuli, da namerava lord Denmor skleniti mir. V celih gručah so se zbirali in so rjuli pred njegovo kolibo, ker so grofa smatrali za nerazumljivega slabiča. Med divjem truščem in celo grožnjami so zahtevali, da umakne mirovno ponudbo, ki jo je bil stavil Indijancem.

Virginjci so bili pač takšne sorte ljudje, da so si dali od lastnih poveljnikov samo tedaj kaj reči, če jim je šlo v račun. Zdaj so se morali umakniti pred tem hladnim angleškim plemičem. Zmagoval jih je s svojo molčečnostjo in dostojanstvenostjo. Vsa množica je prav kmalu umolknila. Ko je lord Denmor hladno in ostro vprašal, ali se hočejo

Priobčujemo dve sliki značilnih indijanskih kolib kakršne so imeli v času, ko se je godila naša povest, pa tudi še dolgo pozneje. Notranjost je bila seveda še mnogo bolj enostavna kakor zunanost. Le neprestano gibanje v svobodni naravi je ohranjalo Indijance čile in čvrste.

res upreti, so se umaknili, škripajoč z zobmi. Na njihova vprašanja sploh ni odgovarjal. Naslednje jutro je poslal pol čete vojakov staremu Kornstalku naproti.

Virginci so se dali hitro vneti in se hitro navdušiti, zato so zdaj naenkrat odobraval ravnaje lorda Denmora. Močno se je njegovo zadržanje dojmilo teh grobih mož, ki so sicer bili svoje glavi in brezobzirni toda v bistvu vendar pošteni in kremeniti ljudje, ki sta jim ugajala pogum in trdna volja.

Težje je bilo s Kornstalkom. Stari si volasec ni prišel prosit, zaničeval je sladkobno in prilizovalno govorjenje kakršnega so sicer bili vajeni indijanski posredovalci. Če si mu ponudil stol, ga je odklonil in se vsedel na zemljo. Nikoli tudi ni srknil ponudenega žganja, zagnil se je v svoj plašč iz bivoljega krzna, zrl je predse in stavil svoje zahteve.

Grofa je slednjič minila potrpežljivost. Skočil je pokonci in je razburjeno izpregovoril nekaj besed Kornstalku. Je mirno motril njegovo jezo. Ko je grof končal se je Kornstalk mirno obrnil k Simonu Girtyju in ga prosil naj mu preloži besede »belega moža«. To je storil, čeprav je doslej pri pogajanjih izvrstno govoril angleško. Da, tokrat ni hotel guvernerja imenovati »belega očeta«, kakor so se tega bili navadili Indijanci, marveč ga je čisto enostavno in prezirljivo označeval za »belega moža«.

Naposled so pogajanja potekla vendar tako daleč, da je bil Kornstalk voljan podpisati mirovno pogodbo. Privedel je s seboj osem spremljevalcev, med njimi oba glavarja iz indijanskega taborišča, ki je poslednji dni zrastle iz tal tam vzad za tremi ogromnimi platnami.

V primerni oddaljenosti mu je sledila truma Šavanov, ki so želeli biti priče sklenitve miru. Bilo je kakšnih osemdeset bojnikov.

Dasi je lord Denmor Indijancem prizanašal, so bili pogoji vendar dovolj strogi. Indijanci so morali odstopiti deželo Kentuki, kjer so imeli najlepša lovišča. Vse njihovo ogorčenje ni nič pomagalo. Zadonela je trobenta, nastala je tišina. Dve četi sta prikorakali. Indijanski glavarji so se približali guvernerju in ne da bi pogledali na levo ali desno, so se pred njim vsedli na zemljo. Molčali so. Potem je izpregovoril grof. Pozdravil je indijanske glavarje, izre-

kel, »da bo nepotrebno prelivanje krvi gajanja srečno končala. »Upam«, je rekel, da bo nepotrebno prelivanje krvi enkrat za vselej končano. Nikakor pa naj nihče ne ruši miru, kajti sicer bom prisiljen, tak prekršek najstrožje kaznovati.« Potem je povzdignil svoj glas, da je doneč čez vse dvorišče Virginci, častniki in vojaki ki so si doslej šepetali te in one opombe, so onemeli. Lord Denmor je rekel:

— Med onimi, ki so prišli sklepat mir, sem močno pogršal indijanskega glavarja Logana ki ga Indijanci imenujejo Tagajutah. Ponovno sem poslal sle, da ga najdejo in privedejo, toda ni jim dal k sebi še manj da bi jih poslušal. Grozil sem s kaznijo, toda Logan se ni premaknil iz svoje kolibe. Danes mi je vendarle bel lovec Gibson ki je nekoč bil Loganov prijatelj, prinesel Loganovo pismo.

Lord Denmor je dvignil polo umazane papirja in bel možje so silili spred, tudi Katahekas in Bukongahelas sta dvignila glavi, samo Kornstalk je vztrajal negiben, pogled uprt v tla.

Grof je razprostrl pismo in govoril:

— Glavar Kajugov je stezosledcu, ki ga je obiskal v mojem imenu, izjavil tole: »Pozivam, da se javi sleherni bel mož, ki je kdaj lačen stopil v Loganovo kolibo in mu Logan ni dal jesti, pozivam one, ki so kdaj prezebovali ali goli prišli k niemu in jih Logan ni oblekel. Ob zadnji dolgi in krvavi vojni s Pontiakom je ostal Logan mirno v svoji kolibi in je govoril za mir. Tako velika je moja ljubezen do belih, da so moji rojaki s prstom kazali name, če sem šel mimo in so govorili: »Logan je prijatelj naših sovražnikov! Menil sem, da bom do svoje smrti lahko z vami živel v miru. Toda grozota enega samega človeka je to preprečila. Na povelje polkovnika Kresapa so bili zadnje pomlad hladnokrvno in brez vsakega povoda pomorjeni vsi Loganovi sorodniki, tudi ženskam in otrokom ni bilo prizanešeno. Nobena kaplja moje krvi ne utripa več v žilah kakšnega živega bitja. To me je dvignilo k maščevanju. Iskal sem morilcev, marsikoga sem ubil, maščevalnost sem pomiril. Zavoljo moje dežele se veselim sadov miru. Toda nikdo naj ne misli, da je moje veselje — bojazen. Logan ni nikoli poznal strahu, nikoli se ne bo umaknil s svoje poti, da bi si zgoli življenje rešil. Čemu tudi! Kdo na to živi, da bi žaloval za Loganom. Ni gal/

(Dalje)

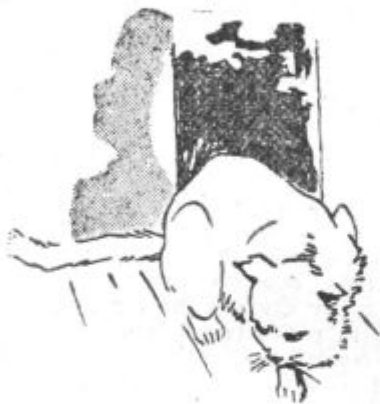
Gabriel Scott:

S I V K A

Prvo poglavje

SIVKA DOMA

Sivka je sedela nekega večera na hišnem slemenu in se umivala s šapico. Sedela je tik ob dimniku, kjer je bilo toplo zavetje. Če je malo iztegnila glavo, je lahko videla rob meseca, ki je pravkar prilezel izza gora. Nocoj je bil

tako svetel in lep, da je vsakdo obstal in se zagledal vanj. Toda Sivka je bila slabe volje in se za mesec še malo ni zmenila. Prav nič ni gledala v višavo, samo na dvorišče je oprezovala, da bi videla, ali se ni spet brez dovoljenja priklatil Mons, kakor že večkrat v zadnjem času; zakaj ob vratih je klet, ki je bila imenitna podganja kuhinja, ki jo je Mons kdo ve kako izvohal. Sivka pa je hotela imeti vse svoje podgane zase — saj je bilo vendar vse njeno — hiša, klet, dvorišče in vrt! Samo iz prijaznosti je dovolila nekaterim dobrim ljudem, da so tu stanovali, in zaradi tega, ker sama vendar ni mogla vse hiše rabiti. Zato pa so ji morali vsak dan dajati za najemnino veliko skodelico mleka, razen tega pa še špilje od klobas in kožo od slanine. Ljudje so jo skoraj ves dan nosili po rokah, v naročje so jo jemali, ščegetali so jo pod brado in sploh niso vedeli, kaj dobrega naj ji store. Vzlic temu, da so se ljudje kar gnetli okoli nje, ji stregli in hoteli ostati z njo prijatelji, vzlic temu, da je bila gospodarica v hiši in da je bilo vse njeno, je neprestano prihajal ta nesramni Mons in se šopiril po njenem

dvorišču. Še »dober dan« ni rekel. Kar meni nič tebi nič je zavalil k podganji luknji in legel tam na prežo. Če bi jo vprašal za dovoljenje ali pa jo vsaj pozdravil — toda kje! Mons je hodil mimo nje, kakor da je sploh ne bi videl. Ščetinasta, umazana brada mu je štrlela na obe strani in rep je vlekel za sabo kakor kakšna lisica. Res se je delal, kakor bi mislil, da je vse skupaj njegova last! Najhuje pa je bilo to, da je Mons včeraj ujel podgano prav tedaj, ko so prišli ljudje iz Sivkine hiše. In namestu, da bi se bili razjezili, so rekli:

»No, pogledjte, kako je ta maček spretten — da, kaj takega bi morali tudi mi imeti!«

Prav tako, kakor bi ona sploh ne bila nič prida:

»... Kaj takega bi morali tudi mi imeti!...«

Čeprav je bila kar besna, se je morala smejati — kakor bi bil Mons morda spretnejši od nje! Mons se je tako zelo bal psov, da je plezal po brzogavnih drogovih in plotovih, če je le od daleč zagledal pasji rep. Ali ni prav tako kakor Sivka ujel vsak dan svoje podgane? Toda neumni ljudje hočejo seveda, da se bo ukvarjala s tem od večera do jutra in od jutra do večera. Še na misel ji ne pride! Naposled bodo še mislili, da maček lahko neprestano podgane žre! Ali ne morejo razumeti, da pomeni zanjo podgana prav toliko kakor zanje petelin? Koliko petelinov pa lahko na dan pojedjo, saj puste glavo, perje, drobovje in kosti med tem ko ona ne zavrže niti toliko, kolikor je brade! Ne, kar naj drže jezike za zobmi. Kaj pa bi bilo, če bi podgane docela zatrla? Hvala lepa! Pri lovu je potrebna zmernost, če nočem divjačine docela iztrebiti. In nihče ne sme trpeti drugih lovcev v svojem lovišču. To bi bilo šele lepota!

Sivka se je že vsa umila. Iztegnila je glavo, pomežiknila in poskusila, ali bi se lahko ogledala v mesecu. Ta pa je med tem prilezel že previsoko; zato je mislila rajši splezati po jablani navzdol in si poiskati kakšno lužo. Potem se hotela iti v hišo in zahtevati svojo najemnino.

Toda prav tedaj, ko je stala na koncu hišnega slemena in hotela skočiti na drevo, se je pokazala iz luknje v kamnitem zidu pod njo kosmata glava. Kakor blisk je bila Sivka v vejah Spustila se je ob deblu na drugi strani navzdol in legla potem za koprivami na prežo. Res — gospod Mons se je bil priplazil, da bi spet pri njej poiskal podganjo pečenko. Kar brez drugega je sedel tik pred podganjo luknjo in pripravil šapo za udarec. Njegova brada je

bila podobna dvema štrlečima košatima vejama, in dolgi rep je visel za njim kakor metlišče. Nevaren je videti in ni da bi se z njim šalila! Njegove oči so se iskriale kakor zeleni stekleni krogli toda Sivka se ga vzlic temu ni bala. Samo tistnila je zobe in zbrala vse svoje moči.

Ali naj se ga zdaj takoj loti?

Morda pa bo najbolje, če še malo počaka, potem bo lahko zalotila tatu pri zločinu.

Drugo poglavje NOČNI DVOBOJ

Oba sta se zdaj potuhnili in prežala Mons na podgano Sivka na Monsa. Ležala sta docela tiho, zato tudi ni bilo treba dolgo čakati, da se je iz luknje prikazala podgana. Malo je vohljala s smrčkom okoli sebe. Čutila je, da ne diši vse prav nedolžno, ker pa ni čula nobenega glasu, se je upala iti še za korak dalje. V tem trenutku pa je švignilo nekaj črnega po zraku in ostra šapa se ji je zarila globoko v hrbet. Tudi se je zgodilo tako hitro, da je bila podgana mrtva še preden je mogla doumeti, kaj se sploh godi.

Seveda, Mons je bil spreten, to se mu mora priznati, toda vzlic temu je ostal tat — zato je skočila Sivka hitro izza kopriv in šavsnila po podgani prav takrat, ko se je hotel Mons izmuzniti s svojim plenom.

»Kdo ti je dovolil tu loviti?«

»Monsov kožuh se je naščeperil.«

»Kaj te briga, kuštrovka?«

»Kaj me to briga? Se celo dosti me briga. Ali ni to moja hiša, moja klet, moje dvorišče, moj vrt in moja podgana? Tu nimaš ničesar iskati, zapomni si, in prepovedujem ti, da bi brez mojega dovoljenja lovil v mojem dvorišču!«

»Tebe ne bom prosil za dovoljenje!«

»Bomo videli!«

»Lovil bom, kjer se bo meni ljubilo!«

»Jaz pa ti pravim, da se ne smeš več prikazati sem in da nimaš tu ničesar iskati!«

Spustila sta podgano in sta si stala nasproti kakor dva velika, kosmata klobčiča, Mons skoraj črn in Sivka skoraj bela; oba sta bila tako besna, da sta kakor divja mahala z repom okoli sebe in povešala ušesa nazaj.

»Premisli se«, je dejal Mons, »ali pa se ti bo zgodilo prav tako kakor podgani, ki leži tukaj!«

»Ti si premisli«, mu je odgovorila Sivka, »ali pa jo boš izkupil, da ne boš nikoli več podgan lovil!«

»Ali si mar rekla, ali je začvrčala kobilica?«

Tedaj se je nad njima odprlo okno.

»Pst«, je zaklical neki glas, »mirujta, mi bi radi spali!«

»Saj sem le jaz«, je odvrnila Sivka.

»Samo Monsa bom malo premikastila, ker je lovil v mojem lovišču.«

Takrat pa je izrabil Mons lepo prilžnost in udaril Sivko v sredo obraza. To se je zgodilo tako hitro, da ni mogla takoj odgovoriti na njegov napad. Prekopcnila se je in obležala na hrbtu s šapami navzgor. Toda grizla in praskala je, kar so ji dale moči, in se obesila s kremplji na Monsa. In oba sta se sukala kakor velika, strašna vrtavka po pesku. »Drrr«, se je čulo, »sssit« in vmes je Mons vreščal in cvilil. V tihi mesečini je to odmevalo dvakrat glasneje. Prod se je drobil pod njima, zaletavala sta se ob kletna vrata, dihala in napenjala da so se iskre kresale. Poskakovala sta kakor dve gumijasti žogi in se sukala v krogu. Prah se je vil okoli njiju kakor vrtinec v morju.

(Dalje)

Ami:

Alenčica reši mladega Marka

Pretekla sta že cela dva meseca, odkar je mladi Marko odjezdil v turške dežele. Ves ta čas sta prispela po selu dva od njegove roke popisana lista, da je zdrav in mu je vojna sreča mila. Zdaj pa se je že tretji mesec nagibal h kraju, tretjega lista pa še od nikoder in nikoli! Dolge ure je čakala mlada Alenčica in se iz grajskih lin ozirala v ravnine, nestrpno čakala, kdaj zagleda slá z listom — pa glej! — že je kar brž pretekel še tretji mesec brez najmanjšega glasu in sporočila.

»Gotovo je ujet, ujet ali ubit,« je bog ve kolikokrat zavzdihnila. »Kaj naj zdaj reva počnem brez bratca?... Če je ujet — kje ga najdem? Če ranjen — kdo ga obveže? Če mrtev, joj-me! — Tako je premišljala in ker ga ni bilo od nikoder, si je od hudega razpustila prekrasni kiti črnih las, da so se ji vsuli do ozkega pasu. Odtorej se ni niti česala niti se ni poškopila z dišavami, kar na vse drugo je pozabila, samo pri bratcu, mladem Marku so se ji mudile misli. Venomer ji je nekaj klicalo:

»Kaj se obotavljaš. Alenčica? Vzdigni se, zapasaj meč, osedlaj konja in pojezdi za bratcem! Za gotovo je ujet, iz temne ječe kljče na te.«

Alenčica je znala ravnati z orožjem. Naučila se je tega ob mladem Marku že davno. Sprva mu je podajala puščice, ko se je uril za boje, pozneje pa je tudi sama prožila lok. Za šalo sta se kdaj pa kdaj pomerila z meči in zgodilo se je, da sta se v vročici boja udarila čez mero, kar je pa Alenčici le hasnilo. Postala je samozavestna in mladi Marko je moral preklemsko paziti, da ga ni kresnila. Tam pa tam sta kot burja odjezdila v ravnico in se skušala v diru. »Rajnklega očeta kri imaš v sebi,« se je čudil Marko. V družbi je rad govoril o svoji sestrici in se postavljaj z njo. »Saj ti suče meč kot eden nas, s konjem se podi kot vsak drug. Nemara ji ne bo škodilo, kaj se ve.«

Vse to je razmislila Alenčica in imelo jo je da bi precej zahtevala sirsoto kobilu, saj si je počila brez dela v hlevu. V kamrici je visela še ena bojna obleka mladega Marka. Kaj se je

obotavljala? Čakala je menda nekakšnega znamenja, migljaja z neba, saj res ni vedela, kaj naj stori, kam naj se obrne na pot. Pa je dočakala tudi tisti migljaj.

Nekega dne je prijahal na spenjenem konju mlad turški ubežnik. Kar na stečaj mu je odprla vrata, — selu, tako je mislila. Pa seveda ni imel pisma ali besede od mladega Marka. Da onga, mladega Marka sploh ne pozna. Kako neki naj ga kdo spozna?...

Alenčica je ubežniku nanosila vina in maslenega kruha in pripovedovala:

»Kako da ga ne bi poznal, mladega Marka, junaka, ki je znan v Allahovi deželi na vsakem vogalu! Ni enega Turka, ki bi mu ne bil kos. Sabljo ima ostro kot britev, kot sonce je svetla, po sredi ji leži kača, na koncu te pa ogenj ven gori. Rdečo kano ima na glavi, za trakom tri žerjavova peresa. Tri mesece, še malo več, je tega, odkar je odjezdil s hlapci v boje. Pomisli, ubežnik, moraš ga poznati, slišal si o njem.«

Ubežnik jo je začudeno gledal po strani, pil, da je klokotalo po grlu in jedel s polnimi usti, pa nobeno rekel. Ko pa se je do dobrega natrnil, da ni šlo več vani, se mu je razmajal jezik.

»Od Turkov je bil en tak ujet. Utegnil bi biti tvoj mladi Marko. Od vraga dečko, pri Allahu! Posekal je nič koliko glav preden ga ni sam turški car zajel in še takrat bi se bil kmalu

rešil skozi gazi turških trupel, katerim je, švrk, švrkl odvalil glave. Šele ko so konju posekali noge je padel in zdaj ga imajo v samem Carigradu ujetega, v deveto ječo vrženega...»

Zdaj je Alenčica vedela, kar je hotela. Kaj je storila? — Štekla je v kamrico in se oblekla v bojno obleko. Opasala si je sabljo, tisto, ki je bila v kačjem strupu kaljena. Razpuščene lase je stlačila pod rdečo kapo na tri žerjavova peresa. Ze je sličila na mladega Marka vse do ozkih pleč. Ko je prhnila na sirasto kobilo, ji tudi ni bilo videti, da je za glavo manjša od bratca. Kar vsa je gorela od nemira in želje, da bi čim prej rešila svojega Marka iz ječe. Niti malo ni pomislila, da bi se ji ponesrečilo. Kot pšica je odjezdila po ravnini proti Turčiji, proti samemu Carigradu, deveto ječo iskat bratca rešit. Klical je sestro, in evo jel!

Dva dni je jezdila, šele tretjo noč je privršala na dvore, ki so ležali okoli devete ječe. Močne straže so stale tamkaj okrog težke ključavnice, je zapirala hrastova vrata, za katerimi je ležal v težkih beneških verigah mladi Marko in škripal z zobmi od onemoglosti.

Hej kaj pa to?! Strašen krik in žvenket orožja. Kakor da se pribučala nevihta, ostri bliski sekajo, da se ječa svetli. Eh, nič drugega ni kot Alenčica na sirasti kobili, po turških glavah seka sabljica, da se kotalijo po tlaku med krikom in vikom zmešanih straž. Za njo se obležalo toliko Turčinov, kolikor snopov za ženet ali pa trave za kosci, ko bog dobro letino, da do vrat se je prisekala brez dolgega po misleka, je spodbodla kobilo, da se je postavila, visoko na zadnje noge, c

sprednjimi je kopitnila na hrastove vrata, zaskrilo se je, odletela je ključavnica.

»Marko!« je zaklicala na vso moč in se otepała Turčinov. Strgaj verige!

Mladi Marko je zaškrtal, napel prsa, enkrat — so se naravnali členi, vdrugič — veriga je zapela kot struna, vtretjič — je počila. Urno je skočil na kobilo pred Alenčico, jo spodbodel in spustil vajeti, in žival je preskočila živ zid turških straž, kar tako. Se predno so utegnili zapahnti dvorišna vrata, sta že šinila venkaj v svobodo. Za njima, že daleč, se je vedno bolj zgubljalo besno kričanje premaganih nejevernikov. Kmalu je še to utihnilo in brez počitka sta letela na varnem hrbtu sitaste kobile skozi temno noč. Žival je položila uhle nazaj in se, kakor da plava, odganjala v dolgih sprožljajih proti domačim krajem.

Proti jutru sta obstala na bregu mejne reke Kolpe. Ves čas nista niti besede izmenila, zadosti jima je bilo, da sta se čutila drug ob drugem. Mladi Marko je skočil na tla in pritisnil uho na zemljo. Iz skušnje je vedel, da ju bodo nejeverniki zasledovali. Zadržal je dih in prisluhnil. Čez hip je skočil pokonci. »Za nama so,« je rekel. »Kaj storiti?« Kobila je utrujena, ne b' zdržala,« je menila Alenčica. Žal ji je bilo, zveste živali. Marko se je spomnil stare kovačije ob reki in bistra misel mu je šinila v glavo.

»Hej star kovač!« je zaklical, že od daleč. »S temi kobili podkve ampak ročno! Podkuj jo in podkve nazaj obrni, da bodo gledali krapeži naprej!«

Stari kovač je poznal to vojno zvišajo in se ni čudil. Marka je poznal

in mu brž ustregel. Prekoval je kobilo kar se da hitro.

»Turki so za nama,« je zdaj rekel Marko. »Da naju ne izdaš! Po plačilo pridí na moj grad, saj veš kje je.« na kar sta odjezdila naprej. Kobila pa je puščala za sabo obrnjene sledove in to je zmešalo Turkom pravi tir. Mladi Marko in pogumna Alenčica sta pa zdrava prispela domov.

»Saj sem rekel, da ti bojevanje še kedaj prav pride,« je vzkliknil mladi Marko.

Alenčica se je poredno nasmehnila in požugala. »Tebi je prav prišlo nema-ra.«

»Kajpak, seveda ker ti za mene nič ni,« se je delal užaljenega.

»Kaj bi tisto! Zdaj pa rajši za nekaj časa pusti boje.«

Mladi Marko pa na to ni rekel ne bele ne črne. Alenčica je vedela po tem, da ga dolgo ne bo držalo doma preveč nemirno kri je imel že od nek-daj. —

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic!

Dolgo časa Te že poznam, ampak nikoli si nisem mislila, da znaš biti tako hud. V nedeljo 22. t. m. sem tekla za Teboj, ko si šel opoldne domov. Blizu doma si se ozrl in zato sem se raje skrila, potem pa sem še enkrat pri-tekla do Tvoje hiše, a Ti si že tam stal in si me tako grdo pogledal, da si ni-sem upala mimo. Ko sem pa mami to povedala, mi je rekla, da si že najbrže zvedel, kako sem poredna. Jaz ji pa ne verjamem in Te vprašam ali me res poznaš? Prosim Te, če nisi hud name, da mi odgovoriš. Lepo Te pozdravlja Tvoja mala

Nevenka Kavčič

Moja ljuba mala Nevenka! Kaj Te ne bi poznal? Vse svoje Jutrovčke poznam. Dovolj je že pogledam otrokom na noske in že vem, kdo izmed njih prebira »Mlado Jutro« in kdo ne, kdo izmed njih nagaia mami in kdo ne! Ah, nekaj je pa tudi res. Ondaj Te ni-sem videl. Gotovo sem bil hudo zamišljen pa še opazil nisem, da se suka mlad skratelj okoli mene. Razen tega pa tudi slabo vidim. In morda tisti tre-nutek nisem imel naočnikov pri sebi.

Morda pa tudi Ti ne veš, kakšen je pravi stric Matic? In, čudno se mi zdi, da si prišla pred moje stanovanje... Saj vendar živim za deveto goro, kjer se izliva srebrni studenček v zlato vo-do. Kaj si bila res tam! Doslej me še ni nihče našel. Oglasi se kmalu spet in nikar ne misli, da sem hud nate. Srčno Te pozdravlja zmerom Tvoj stari stric Matic.

Kakšen naj bo prihodnji natečaj? Zelo sem se razveselil, ko sem v »Mla-dem Jutru« čital, da je stric Matic raz-pisal novi natečaj, v katerem sta dve vprašanji. Tako sem se lotil drugega. In veselim se tudi, da bom lahko po-magal stricu Maticu iz zagate, v kate-ro je zapadel. Da pa ne bom obširno pisal, ker sem preveč len, bom kar na kratko povedal, kateri natečaj bi bil meni in mogoče tudi vam všeč. In sicer »Moji dragi starši«. Obenem pa tudi povem, da so mi bili vsi dosedanji na-tečaji brez izjeme vsi zelo všeč.

Upam, da boš Ti stric Matic svoj koš oziroma peč zelo okregal, ako bo hotelo požreti katero izmed njih to borno pi-semce. Prav lepo Te pozdravlja Tvoj

Peter Brložnik, I. drž. real. gimn.
v Ljubljani, III. c.

Dragi stric Matic! Varčevati mora-mo zato, ker je denarja škoda. Marsi-katera družina, ki je sedaj revna, bi lahko dobro živela. Pa jih je uničila pijača, morebiti tudi razkošno življe-nje. Pogledajmo v predmestje, kjer so skoraj povsod hiše revne, take hiše imenujejo barake. V barakah stanujejo revni ljudje, veliko je pa tudi takih, ki so propali zaradi prevelike razsip-nosti denarja. So ljudje kateri dajo raje za pijačo nego za kruh. Koliko mili-jonov dinarjev bi lahko že imeli, ako ne bi ljudje denarja tako razsipavali. Jaz pravim, da naj ljudje v letu 1938 štedijo denar, da bodo imeli raje za kruh ne za vino. Saj tudi pogovor ora-vi: Zrno do zrna, pogača, kamen do kamna palača!

Dragi stric Matic! Prihodnji natečaj naj bo »Zakaj morajo vsi ljudje de-lati.« Ta natečaj sem napisal zato, da bodo ljudje posnemali drobno čebelico, ne pa postopačev. Do sedaj so mi bili vsi na-tečaji všeč.

Te pozdravlja

Zavri Janko, dijak I. a. razr. I. drž. z. g.
v Ljubljani.

Listnica vredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številčk so pravilno rešili:

Herzog Janez, dijak v Ljubljani, Rus Borut, dijak v »Učiteljskem domu« v Ljubljani, Miran Peterlin uč. III. razr. v Dolnji Lendavi, Krušnik Vekoslav, dijak III. d. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Stanko Podgornik, dijak III. c. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Janez Bitenc, dijak I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Petrušič Albert, dijak II. a. razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Šinkovec Peter, dijak III. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Majda Lubšina, uč. V. razr. v Ljubljani, Rustja Milivoj dijak v Kočevju 189 Kraus Drago, uč. IV. razr. v Mariboru.

★

C. M. Lj., F. Z. K., P. D. Lj. K. R. Z., K. F. M.: Vaše pesmi niso zrele za tisk. Pišite rajši v prozi! Pesništva se ni moči naučiti. Trudi in vadi se še tako, imej še toliko vztrajnosti — kjer ni posebnega daru in prirojene pevske žilice — tam je ves trud zaman! Dobra proza je več vredna ko slabi verzil!

★

T. F., Ajdovščina: Srčna hvala za obe pesmi. Morda sama uganješ, zakaj ne moremo priobčiti pesmi »Blagor vam«, drugo si pa tako namenila samo stricu Maticu in Ti ni do tega da bi javno razpravljali o »Daj-damu«, kaj ne? Oglasi se kmalu spet in sprejmi mnogo lepih pozdravov od vseh Jutrovčkov, posebno pa še od strica Matica.

★

Rašuk: Hvala za Vašo pozornost. Ta mah smo z gradivom tako založeni, da »Vinka« ne bomo mogli objaviti.

★

S. Volčič v Ljubljani: V eni izmed prihodnjih številčk objavimo Tvojo križanko, ki si jo posvetil našemu velikemu pesniku Otonu Župančiču za šestdesetletnico!

Kdo bi rad imel ves letnik 1937 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar!
Pišite na upravo »Jutra«, Knaflijeva ul. 5.

OČETU ZA GOD

Ljubi naš oče. Vaši otroci, vsi veselimo tega se dne. Danes obhaja god se Vaš častni, ki ga želeli dolgo smo že. Oče, veseli z nami bodite, čujte ljubeče dece zdaj glas: »Bog naš preljubi čuvaj očeta sliši, usliši milostno nas. Ti jim dobrote stokrat povrni, ki nam dele jih že od nekdanj, Žalost od njega vselej odvrni, srečno življenje klije jim naj! Nam pa dodeli milosti svoje, da jim v veselje bomó ves čas! Slednič nas z njimi srečno popelji skozi življenje v rajski svoj kras!«

Černe Ludvik, uč. IV. a. razr.
v Zgornji Šiški 25.

Križanka

1		2	3		10	11		12
			4			13		
5	6		8	9			14	
7							15	
16	17					26	27	28
18			19		22		29	
			20		23	25		
21					24			

Navpično: 1. goreča grmada, 2. možni glagol, 3. veznik, 6. vzklik, 9. velik umrlj evropski državnik, 10. zaimek, 11. veznik, 12. žensko krstno ime, 14. veznik, 16. vrsta blaga, 17. egiptiško božanstvo, 19. žuželka, 20. ploskovna mera, 22. čutila, 25. števniki, 27. kazalni zaimek, 28. italijanska reka.

Vodoravno: 1. poljsko orodje, 4. staroslovanska pijača, 5. števniki, 7. zadržba, 8. ima vsak človek, 10. del sobe, 13. nikalnica, 14. vas pri Ljubljani, 15. bosenska reka, 16. del človeškega telesa, 18. nota, 19. čutilo, 20. rimski denar, 21. trgovski izraz, 23. veznik, 24. slovenski knez, 26. družinski član, 29. staro mesto